

Lupi Zivatar története

MINDENNAPI MOTIVÁCIÓ: MIBŐL LESZ A CSEREBOGÁR?

Egy esős májusi hétvégén, a szilvásváradai nemzetközi és nemzeti díjlovaglőversenyen zivatarból kijutott így is, úgy is. Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy a magyar bírói kar tagja lehettem az eseményen, így találkozhattam Imre Judittal és sporttársával, Lupi Zivatarral (a barátainak csak Lupi). A szombati napon az egyik általam bírált versenyszámban indult a páros, így lettem figyelmes a ló és lovas közötti olyan különös összhangra, amilyennel ritkán találkozik az ember. A versenyszám után szóba elegyedtünk Lupi boxa mellett, és egy igazán szívmengető történetet hallhattam Judittól, amely minden, a lovaglás iránt elkötelezett ember számára motivációt jelenthet a lovával való munka során. A díjlovaglásban az igaz pillanatokért élünk, a ló hátán folyton az „érzést” keressük, és meglepődünk, amikor az a földön állva is megtalál minket. Ezt szeretném most megosztani minden kedves lovas olvasóval néhány, Juditnak feltett kérdés által, remélve, hogy az élet megajándékoz még hasonló élményekkel a díjlovaglás során.

A négyszögben látva titeket egyből feltűnt, hogy Lupi nem egy klasszikus sportló. Milyen fajtájú és mennyi idős?

Lupi kilencéves tisztavérű andalúz kanca, Spanyolországból megvásárolt tisztavérű andalúz felmenők csikójaként Magyarországon született, a Mátýus Udvarház tenyészetében.

Szilvásváradon szép eredményt értetek el, pontos és harmonikus program bemutatásával. Elégedett voltál Lupival?

Az FEI gyermek csapatfeladat (L – könnyűosztály) versenyszámba nevezünk be az Állami Ménesgazdaság Szilvásvárad által rendezett CDN-A, Lipicai Ló Kupa versenyen, összesen kilencen indultunk ebben a számban. Lupival a harmadik helyen zártuk a versenynapot 72,575%-os eredménnyel. Pontszámában eddig ez a legjobb eredményünk, ezért nagyon boldog voltam, hogy egy ilyen jól értékelhető, felszabadult lovaglással indítottuk az idei versenyszegont.

Lupi előélete elég kalandos és kis-szé szomorú is, ahogy elmesélted. Hogyan került hozzád?

2018-ban hozott össze minket a sors, amikor egy, a Mátýus Udvarház keretein belül működő lovasiskola által szervezett Eger-Sírok-Eger (oda-vissza kb. 70 km) lovastúrán vettem részt vele.

Ekkor ő már hatévesen, rutinos tereplőként bizonyította rátermettségét, szezonban nem ritkán naponta többször, a hatéves gyerekektől kezdve a kalandvágyó férfiakon át egész a nyugdíjas nagymamáig mindenkit épségben és élményekkel gazdagodva hozott vissza terepről. Az említett túrán így esett rá a választásom Szamosvölgyi Ferenc, Feri bácsi javaslatára, ugyanis nekem nem volt bizalmam terepen a lovakkal.

Sajnos csak az odaút jutott nekünk, mert a munkám miatt félbe kellett szakítanom a túrát, ezért egy másik lovassal tértek haza helyettem. Mint másnap kiderült, Lupi patkó nélkül tette meg a hazavezető út nagy részét, aminek következtében a mechanikai sérüléstől patairha-gyulladás alakult ki nála. Nem ez volt az első eset, hogy letaposta a patkót magáról, mert a belovaglását követően nem volt lehetőség a

csikókorai ferdeségét kiigazítani, háromévesen már a vendégeket szállította hegyre fel s alá.

Szomorúan álltam a boxa előtt és néztem, ahogy fájdalomtól gyötörve, kimerülten fekszik a szalmában – és ott akkor elhatároztam, mindent elkövetek, hogy ez a csodálatos ló újra erőre kapjon, és

FOTÓ: CSÁSZÁR KRISTÓF ÉS ARCHIV

„Lelkesen üdvözöl amikor meglát, és csillogó szemmel várja, hogy aznap vajon mi lesz a feladata”

■ Orvosi segítséggel és a patkolókovácsok szakértő munkájával sikerült néhány hónap alatt talpra állítani

gazdájaként gondját viselem akkor is, ha csak a legelőig tudom majd kivezetni. Olyan hálás voltam, hogy a vele töltött néhány óra leforgása alatt megadta nekem a számomra addig ismeretlen (lovass) érzést, amit azt hiszem, minden lovastársam keres, akinek még nem volt szerencséje megtapasztalni. Betegsége alatt megvásároltam Lupit, így hivatalosan is az enyém lett, majd szerencsénkre néhány hónap elteltével orvosi segítséggel és a megfelelő kovácsok bevonásával újra talpra tudtuk állítani. Ezúton is szeretném megköszönni Tóber Csaba és Tóber Zsolt patkolókovácsok szakértő, precíz munkáját, melynek köszönhetően Lupival

azóta is töretlenül, fájdalom nélkül élvezhetjük a közös munkát.

Korábban is indultál már vele versenyen?

Az első bemutatkozásunk a felépülését követő évben volt, 2019-ben, mindössze néhány hét idomítómunka után, szintén Szilvásváradon FEI gyermek előkészítő feladatban (alapfok). Meglepetésemre nagyon jól viselte az utazást és a versenyen együtt járó izgalmakat. A következő szezonban már több gyakorlással vágunk bele a versenyzésbe, és eredményesen szerepeltünk Szilvásváradon, Mária-kálnokon, illetve a Balatonvilágoson megrendezett championátus döntőben is.

Milyenek érzed a veled való közös munkát?

Miután a lónak és nekem sincs komolyabb előképzettségünk, így nem nagyon tudok mihez viszonyítani, képzetlenségünk miatt érzéseinkre hagyatkozunk. Azt viszont látom rajta, hogy lelkesen üdvözöl amikor meglát, és csillogó szemmel várja, hogy aznap vajon mi lesz a feladata. Úgy gondolom, rendkívül készséges és segítőkész, simulékony, emberközpontú, érzékeny jelleme megkönnyíti a napi tréningek kihívásait.

Egészen egyszerűen úgy vélem, jól érzi magát a gyakorlások során, nincs szűkség unszolásra, gyakran felajánlja a feladatokat, és ezt kihasználva csiszolgatjuk tudásunkat.

■ Harmadik helyen zárták a versenynapot, pontszámában ez volt az eddigi legjobb eredménye a párosnak

Tudomásom szerint edző nélkül dolgoztok. Hogyan zajlanak a napjaitok, ki segíti a munkátokat?

A munkámnak köszönhetően rugalmasan tudom beosztani az időmet, ezért szinte mindennap jut időm a lóval való kapcsolat mélyítésére. Reggel az istállóban kezdek, az időjárástól és évszaktól függően karámban vagy jártatóban frissül fel a ló az egész éjszakai bezártságából. Délután már nyerít

„Biztató, hogy két év leforgása alatt a nulláról eljutottunk egy értékelhető L osztályos program bemutatásáig úgy, hogy jóformán az erdőből hoztuk ki Lupi Zivatart, én magam pedig soha nem képeztem még lovat”

ve üdvözöl, némi jutalomfalat kíséretében nyergelek és aktuális lelki, fizikai állapotát figyelembe véve a négyszögben dolgozunk, vagy sétálunk egyet terepen. Ez azt jelenti, hogy heti négy-öt alkalommal lovagolom, egy napot futószáron dolgozik, és egy pihenőnapja van. Azért nem az edzés szót használom, mert jelen állás szerint hivatalosan sajnos valóban nincs edzőnk. A díjlovaglás alapjait kitarató munkával Borzáné

Sári Enikő tanította nekem, mikor pedig Lupi Zivatarral egy csapat lettünk, Hetesy Nándor indított el minket a versenyzés útján. Türelemmel és lelkesen segítette első tétova lépéseinket, de úgy alakult, hogy a Szilvásváradai Ménesgazdaság igazgatóhelyettesi munkája mellett nem jutott elég ideje ránk. Mostanában kizárólag a párom, Csernik Gábor segítségével (aki jól beszél németül és maga is lovagol), nyílt külföldi edzések általa kiválasztott You-Tube-videóiból merítkezünk. Olyan klasszis kiképzők, edzők instrukcióit hívjuk segítségül, mint Jan Bemalmans, Ingrid Klimke, Isabell Werth és még sorolhatnám, nem is beszélve a hazai kiválóságokról, akiket élőben követünk versenyről versenyre. Lelkesen nézzük és hallgatjuk, hogyan képezik a lovakat a különböző feladatok végrehajtására, és próbáljuk beépíteni a mindennapi foglalkozások alapköveibe.

Mik a terveid a jövőre nézve Lupival a díjlovaglásban?

Ameddig egészségi állapota engedi, és úgy érzem, hogy szívesen hajítja végre a feladatokat, próbálunk magasabb szintű programokat elsajátítani és a versenyzésben aktívan részt venni. A mostani formája azt mutatja, hogy az M osztály elérése reális lehet vele. Biztató, hogy két év leforgása alatt a nulláról eljutottunk egy értékelhető L osztályos program bemutatásáig úgy, hogy jóformán az erdőből hoztuk ki Lupi Zivatart, én magam pedig soha nem képeztem még lovat. Ezért is szeretnék eljutni edzőtáborokba és megfigyelni, megtanulni, hogy a hazai kiképzők hogyan hozzák ki lovaikból a legjobbat. Remélem, hogy a közeljövőben segítségemre lesz Kovács Ernő, aki tapasztalt és eredményes lókiképző és díjlovas, mert egyedül nehéz fejlődni, szükséges, hogy a hibáimat valaki kontrollálja és segítsen egy-egy nehézségen átlendülni. A távolabbi jövőt illetően pedig szeretném Lupi Zivatar kiváló genetikáját megőrizni az utókornak is. Fedeztetni szeretném egy, az Epona Spanyol Lovasiskola által tenyésztett fiatal ménnel, Fandangó CXCVII-vel a vérvonal megőrzése céljából. Bízom benne, hogy csikói is hasonló érzéseket adnak majd lovasaiknak.

Borosné Nagy Andrea Zsófia

FOTÓPÁLYÁZAT

Mutasd meg, számodra mit jelent lovasnak lenni!

Örökítsd meg lovas életed egy-egy jó pillanatát, és mutasd meg, te mit találsz a legszebbnek a lóval töltött mindennapokban!

A szabadtéri szezon végéig várjuk a fotókat, a legtöbb lájkot kapott felvételeket megjelentetjük a nyomtatott Pegazusban, év végén pedig a legtöbbeknek tetszőfotók készítőit ajándékkal lepjük meg a Horze Lovasáruház, illetve a Magyar Mezőgazdaság Kiadó jóvoltából.

Bármilyen fotónak örülünk, profi technikára nincs szükség, egyetlen kikötésünk, hogy ló szerepeljen a képen.

A Pegazus elkötelezett híve a biztonságos lovaglásnak, ezért csak olyan fotó vehet részt a játékban, ahol lovon ülve a lovas kobakot visel!

Kamerákat elő, kezdődjön a játék!

A Pegazus szerkesztősége

Minden hónapban 6–10-e között küldjétek a fotókat a karpati.eszter@magyarmezogazdasag.hu címre. Előválogatás után minden hónapban hat fotót közlünk a **Pegazus Facebook-odálán**, amelyekre szavazni lehet. Az aktuális hónap 20-áig kapott lájkok számát vesszük figyelembe. Október 20-a után indítjuk az éves szavazást a havi nyertesek között. Egy személy havonta egy fotóval pályázhat. Őrizzétek meg az eredeti méretű fotót is, mert nyomtatáshoz szükség lehet rá!

horze[®]
It's a lifestyle.

 @pegazuslap

MAGYAR
MEZŐGAZDASÁG